

Acte de celebració del quinè aniversari de l'actual policia autonòmica valenciana, adscrita a la policia nacional espanyola.

Policia de segona

La Generalitat Valenciana ha fet una passa endavant i ha decidit d'instaurar una policia autonòmica pròpia. Amb tot, opta per un model descafeïnat que no aspira a substituir la policia i la Guàrdia Civil espanyoles, com passa en els casos dels Mossos d'Esquadra i l'Ertzantza.

Diu la dita que qui de jove no treballa, de vell dorm a la palla. I el refrany sembla sintetitzar la conclusió a què s'arriba arran de l'últim anunci estrella d'un govern que tracta de recuperar la iniciativa política després del guirigall del *cas Gürtel*. Si fa dues setmanes, el govern valencià es mostrava procliu a una fusió entre CAM i Bancaixa, després d'anys de silenci i inacció sobre la qüestió, ara la Generalitat ha llançat una nova proposta d'ampli abast, a la qual fins ara havia dedicat ben poca atenció: la creació d'una policia autonòmica adscrita a la Generalitat.

L'anunci, a primer colp d'ull, és una passa històrica. La dotació d'un cos propi de seguretat seria un avanç en l'autogovern dels valencians, com a la dècada dels 80 ho van ser les transferències d'educació o de sanitat. Al territori valencià hi han patrullat fins ara agents i forces de seguretat orgànicament dependents únicament i exclusivament del Ministeri d'Interior espanyol. El naixement d'una policia pròpia significa trencar el monopoli de l'estat en matèria de seguretat pública.

Amb tot i això, la importància de l'anunci no amaga les deficiències de

què parteix la policia autonòmica que ara s'esbossa. El projecte encara és a les beveroles, però naix amb les limitacions que s'infereixen d'un Estatut d'Autonomia –el reformat el 2005 amb l'acord de les forces polítiques majoritàries– coix en alguns aspectes relacionats amb la seguretat pública. L'estatut actualment vigent és tímid a l'hora d'atribuir-se unes competències sense les quals és impossible de parlar d'una seguretat pública íntegrament valenciana. A la pràctica –i això ho va deixar molt i molt clar el conseller de Governació, Serafín Castellano, durant la conferència de premsa de presentació de la iniciativa la passada setmana–, el projecte de la Generalitat implica renunciar a un model policíac com el dels Mossos d'Esquadra o l'Ertzantza, cossos que van substituir als seus respectius territoris la policia i la Guàrdia Civil espanyoles.

Sobre això, Miquel Sellarès, que fou un dels principals promotors dels mossos durant el primer govern de Pujol, adverteix dels perills de crear una imatge fictícia del que ara es va assolint al País Valencià. “Enlloc no es projecta un model com el català o el basc. Perquè aquests tenen models policíacs de substitució”, apunta. Sellarès –que també fou director de Comunicació del govern de Pasqual Margall– adverteix del perill de crear “policies autonòmiques fictícies, de fireta”. D'una altra banda, Agustí Cerdà, secretari general d'Esquerra al País Valencià, lamenta que es deixi passar el tren d'un “model policíac integral, de substitució”. El redactat de l'Estatut i el constrenyiment de les lleis espanyoles, de fet, no ho permeten.

La dotació d'una seguretat pública pròpia era fins ara una de les assignatures pendents de l'autogovern dels valencians. L'exercici del poder coercitiu sol resultar impopular –que ho demanen, si no, a Joan Saura, conseller d'Interior del govern català– i és vist amb recel des d'alguns sectors de l'opinió pública. No obstant això, és “un element imprescindible, perquè el poder polític no existeix sense la possibilitat d'exercir el poder coercitiu”, apunta Sellarès. Siga com siga, la qüestió sempre ha estat entre les darreres prioritats dels governs que han ocupat el Palau de Benicarló. Mentre competències com ara sanitat, educació o carreteres van ser ràpidament reclamades i progres-

sivament transferides a la Generalitat Valenciana, les competències en matèria de seguretat mai no han despertat gran passió. Al cap i a la fi, l'educació pot ser per a un polític una ferro tan roent com la policia, però és molt més fàcil d'aparèixer davant l'opinió pública com l'administració que construeix escoles que no com l'administració responsable de reprimir manifestacions. Sense oblidar, és clar, la complexitat logística que implica desplegar des de zero un nou cos de policia.

Cal no perdre de vista, amb tot, que el País Valencià sí que disposa actualment d'una policia autonòmica. O almenys és el nom amb què hom la coneix. Es tracta d'un cos anecdòtic i infradotat, els efectius del qual depenen en última instància del Ministeri d'Interior espanyol, i que no satisfà ni poc ni gens aquells que voldrien més autogovern. Però anem a pams per entendre aquest revoltim.

Qüestió de prioritats. L'Estatut aprovat el 1983 preveia, a l'article 36, que el País Valencià disposara d'una policia autonòmica. En concret, el redactat de la llei deia: “Hi haurà un cos únic de Policia Autònoma de la Comunitat Valenciana que estarà regulada per Llei de les Corts Valencianes, d'acord amb el que estableix la Llei Orgànica prevista en la Constitució.” Però els governs de Joan Lerma (1983-1995) mai no van tenir tirada a esgotar les possibilitats que n'emanaven. Ocupat com estava a assegurar competències que creia més preemptòries, el president era poc procliu a molestar Madrid amb unes bel·licositats autonomistes que, si s'hagueren verbalitzat, haurien pogut somoure els sectors més rancis de les forces i cossos de seguretat instal·lats a València. La policia, a parer de Lerma, es podia esperar. *L'ara no toca* que Pujol propugnava també en aquesta matèria al Principat en aquells temps, tenia una rèplica exacta al sud del Sènia.

La inacció en aquest àmbit es mantingué fins a la darrera legislatura, en què Lerma es decidí a fer una petita passa. El 1986 s'havia aprovat la llei de forces i cossos de seguretat de l'estat, que reconeixia les policies autonòmiques, sempre mantenint el monopoli de l'estat en aspectes com ara el control de duanes i ports. La llei permetia la creació dels cossos autonòmics, però l'abast de les

competències depenia de què decidirà l'autonomia –o què estiguera disposat a acceptar el Ministeri d'Interior espanyol, segons com es mire– a través de la promulgació d'una llei. En lloc d'aprovar una llei, però, el govern de Lerma va optar per crear una policia autonòmica edulcorada, dependent de l'estat i sense cos jurídic propi. El febrer del 1993, el president de la Generalitat i el ministre d'Interior, José Luis Corcuera, passaven revista als 275 agents que formarien el cos de la policia autonòmica. Avui són uns 400 i depenen orgànicament del Ministeri d'Interior.

Lluny de ser un cos autònom, es tracta d'una unitat adscrita del cos de la policia espanyola, igual com la d'Andalusia, Galícia, Aragó i Astúries. En el cas valencià, les atribucions, sobre el paper, són ben minses: es limiten a la vigilància i protecció de persones, òrgans i edificis de la Generalitat Valenciana, a certs aspectes relacionats amb la protecció del medi, a més de la seguretat en espectacles i en el joc. A la pràctica, una part important dels agents es dediquen a tasques d'escorta de polítics o a la custòdia d'edificis oficials. L'escassa presència pública i el fet que porten una indumentària igual que la de la policia espanyola fan que la policia autonòmica siga un cos sense gaire transcendència funcional ni identitat pròpia. El model de policia autonòmica existent actualment al País Valencià és el model propi d'una autonomia a mig gas. La manera com José Luis Corcuera va apadrinar la presa de possessió dels primers efectius de la policia autonòmica fou ben aclaridora de quines eren les posicions de Madrid respecte a aquesta qüestió. “La decisió de no crear un cos de policia propi –va dir Corcuera– em sembla sensata i encertada tenint en compte els principis d'economia, agilitat i col·laboració.”

Del subaltern al succedani. La policia autonòmica valenciana ha portat la paraula “intranscendència” escrita al seu ADN des de bon començament. L'escàs nombre d'efectius del cos no sinó confirmar-ne la irrellevància. L'any 2004, onze després d'escriure'n la partida de naixement, només hi havia 245 efectius. Avui són poc més de 400, i tenen la seu en una antiga estació de trens al bell mig de València, en unes

Minyons efimers

Hi ha trens que només passen una volta i que un cop passen no es tornen a veure mai més. Això li va passar al País Valencià amb l'accés a l'autogovern per via de l'article 143 i no del 151. O amb la decisió de no incorporar el nom de “País Valencià” en el nomenclàtor; o amb la tria de la *blavera* com a senyera dels valencians. En aquest catàleg de renúncies històriques també hi ha lloc per al manteniment de l'ordre públic. Els valencians van tenir l'oportunitat de disposar d'una policia pròpia, com també es projectava al Principiat i a Euskadi, però les vicissituds de la convulsa transició valenciana van diluir l'impuls inicial fins a fer-lo desaparèixer.

La idea de proveir-se d'un cos de policia propi va sorgir del gabinet de Josep Lluís Albiñana, president socialista del Consell preautonòmic entre l'abril del 1978 i el desembre del 1979. Fou una etapa complicada, en què les persones més decantades a aprofundir

l'autogovern –entre els quals Albiñana– col·lidiren amb l'involucionisme ranci de la dreta, encarnada pels governadors civils i presidents de les diputacions del franquisme tardà i per Emilio Attard, Manuel Broseta i Fernando Abril. I encara amb un PSOE que no veia amb bons ulls la deriva que prenia la transició valenciana. Amb tot, els 21 mesos que transcorregueren des que Albiñana s'instal·là a la Generalitat fins que el forçaren a abandonar-la foren fructífers en projectes i idees. Callia, com diu ara Alfons Llorenç, cap del gabinet del president Albiñana, “imaginar un esbós de país i començar a construir la columna vertebral” del país. El repte era doble: d'una banda, crear un cos institucional i jurídic modern des de zero; d'una altra banda, fer tot això prenent com a base un patrimoni històric que s'havia anat esborrant d'ençà de la derrota a la batalla d'Almansa.

D'aquesta doble voluntat va sorgir la idea de crear els Minyons, un cos

instal·lacions que, segons que explica Roberto Villena, membre del Sindicat Unificat de Policia, no compleix les condicions adequades per a l'exercici de la seua feina.

Ara la sobtada decisió de la Generalitat Valenciana de crear una policia autonòmica ha causat força sorpresa, perquè és un tomb radical en la posició que havien mantingut fins ara els conservadors. L'inesperat interès del govern Camps acreix la desconfiança dels qui pensen que l'anunci no és més que una eixida desesperada per la inacció d'un executiu que, d'ençà de l'estiu, s'havia paralitzat a causa del *cas Gürtel*. Els successius governs del Partit Popular no han tingut mai tirada a abordar la qüestió. Encara més, el silenci, quan no l'obstaculització, havien estat la tònica general fins fa tres setmanes, quan Serafín Castellano va anunciar en una comissió de govern a les Corts que volien aprovar una llei per crear la policia autonòmica. Fa només

dos anys, el grup parlamentari del PP va votar contra una proposició de llei presentada pel parlamentari d'Esquerra Unida - l'Entesa, Joan Ribó, en el sentit de crear una cos policíac d'àmbit valencià. El text presentat per Ribó diferia en alguns aspectes del l'esperit que el PP vol imprimir ara a la llei, però, siga com siga, el PP no van mostrar cap predisposició a negociar-ho. “Aquesta no és una proposta del PP”, reivindica ara Ribó, “sinó una idea nostra que vam començar a treballar prenent com a referència models que ens semblaven interessants, com ara el català, el basc o el navarrès, sí bé adaptant-lo molt a la realitat valenciana i a les possibilitats constitucionals i estatutàries”.

Comptat i debatut, la Conselleria de Governació proposa un revisió del model vigent fins ara. La Generalitat vol una cos de policia que no depenga del Ministeri d'Interior, a mig camí entre l'anodina policia autonòmica actual i

EL TEMPS

Indumentària típica dels Minyons.

policíac d'àmbit autonòmic que, a mitjà termini, i amb un Estatut de primera, havia de substituir completament la policia i la Guàrdia Civil espanyoles, que aleshores monopolitzaven el poder coercitiu al territori valencià. “Ningú no es refiava gaire d'ells. De fet, quan ens vam instal·lar a la Generalitat, es

va demanar que la custòdia de l'edifici i de les persones la fera la policia local, cosa que va enfurismar més els governadors civils, que pensaven que amb nosaltres les seues forces de repressió quedarien un poc redimides de la mala fama que tenien”, explica el cap del gabinet d'Albiñana.

A més, amb la referència als Minyons es feia un exercici de recuperació històrica. La companyia dels Minyons era una guàrdia rural de fusellers, que fou operativa entre el 1769 i el 1868. L'uniforme i les característiques eren molt semblants als dels Mossos d'Esquadra i depenien, primer, dels municipis, i finalment de la Diputació de València, que va tenir jurisdicció a tot el País Valencià.

L'objectiu era la creació d'una “policia que la gent sentira pròxima i no tinguera res a veure amb les referències i exemples repressius que es tenien fins aleshores”. El reptu no era menor: es tractava de crear una policia totalment nova, en una atmosfera d'inestabilitat política —tot plegat, ocorria enmig de la virulència de la batalla de València i amb un capità general i un exèrcit amb tics colpistes— i amb

una precarietat de mitjans palmària. “En aquell moment, tot era molt nebulós”, però entre els qui participaven en aquella aventura era clar que era imprescindible disposar també del poder coercitiu si es pretenia, a termini mitjà, armar la carcassa d'un projecte que en aquell moment aspirava a ser alguna cosa més que una autonomia de segona.

Amb tot i això, el projecte arribà a plasmar-se fins i tot en un document en què col·laboraren alguns militars compromesos amb la democràcia i l'autogovern de la guarnició de València, pròxims o militants de la Unió Militar Democràtica. En el text es proposava la creació inicial i urgent d'un cos amb 300 efectius. “Era el mínim d'homes armats que, segons que ens deien els militars que ens ajudaven, farien falta per a repel·lir un eventual colp d'estat, que s'endevinava imminent, atesa la presència i la ideologia falangista de Milans del Bosch”, explica Llorenç.

Tanmateix, el projecte dels Minyons, una policia valenciana i democràtica, com la via autonòmica del 151 restà en l'oblit amb la dimissió d'Albiñana.

un cos com els Mossos o l'Ertzantza. Un “model propi”, com va reclamar la setmana passada Serafín Castellano, després de reunir-se amb els grups de l'oposició per explicar-los el projecte en què —va insistir— “es vol comptar amb la participació de tots els grups”. Castellano va explicar-los que, amb tot, hi ha unes línies roges que la Generalitat no està disposada a traspasar i que l'allunyen de la configuració d'unes altres policies autonòmiques que ja hi ha en funcionament.

“Volem un model diferent a l'Ertzantza i els Mossos” perquè “no volem buidar de contingut ni de competències la Guàrdia Civil ni la policia nacional”, va explicar i reiterar el conseller de Governació. Al contrari que a Catalunya i al País Basc, on les policies pròpies han substituït progressivament les policies espanyoles que hi operaven, al País Valencià es pretén una convivència de tots els cossos. “Creiem que són per-

fectament compatibles l'existència i la col·laboració de tots els efectius de seguretat”, segons Castellano. La potestat en matèria de seguretat pública, doncs, passarà només parcialment a mans d'un cos d'estricta obediència autonòmica.

Ni presons ni carreteres. Com es concretarà aquesta convivència encara és una incògnita. El projecte encara és molt embrionari i caldrà esperar uns quants mesos per veure la cara de la criatura. El partit, de moment, es juga a dues bandes: la Conselleria de Governació espera reunir-se amb el Ministeri d'Interior per negociar el traspàs de competències, sempre “des de la coordinació i la col·laboració amb el Ministeri”. “La nostra intenció és delimitar clarament i d'acord amb l'article 38 de la llei de forces i cossos de seguretat de l'estat i el nostre Estatut d'Autonomia les competències que correspondrien a cadascun dels efectius.”

Això deixa, en principi, prou marge de maniobra per a reclamar transferències en matèria de seguretat, si bé la conselleria sembla no tenir clar de moment quines competències reclamarà. En tot cas, “la col·laboració i coordinació” amb el ministeri espanyol serà el principi que determinarà la negociació. De moment, abans de resoldre moltes qüestions, el conseller va deixar clar que la Generalitat no té intenció de reclamar les competències en matèria penitenciària i de trànsit, que sí que té assumides Catalunya des de mitjan anys 90. Tot plegat és un símptoma del tarannà contemporitzador amb què València es presentarà a la negociació davant Madrid. D'aquesta negociació, i de la que paral·lelament es duga a terme amb la resta de grups de l'oposició, hauria de sorgir una llei de creació de policia autonòmica, que s'hauria d'aprovar a les Corts abans de final del 2010.

Qui tinguera un Majèstic... Miquel Sellarès, que va viure en primera persona els primers intents de crear els Mossos d'Esquadra al Principat i és un dels màxims experts dels Països Catalans en matèria de policia autonòmica, no veu clar el procés que s'ha engegat al País Valencià. "Crear una policia no és cap conya. La policia sorgeix perquè hi ha una voluntat política forta, i això no ho veig en el govern Camps", assegura. Sellarès recorda que al Principat l'extensió dels Mossos d'Esquadra arreu del territori –que va començar el 1984 i no es va acabar fins el 2008– va ser un procés llarg.

Com al País Valencià, al Principat van haver de passar anys abans el govern català no es decidí a impulsar els Mossos, un cos que tenia l'origen al segle XVII i que, en eixir del franquisme, no passava

de ser un cos depenent de la Diputació de Barcelona amb unes competències molt limitades. L'octubre del 1980, un reial decret del Ministeri d'Interior i Defensa renunciava als seus poders sobre la secció, de manera que va passar a dependre de la Generalitat. L'esperança esbossada per alguns que allò significaria l'aparició d'una policia pròpia i integral es frustrà ràpidament. Tot i que la llei de creació de la policia autonòmica de Catalunya –és a dir, els Mossos d'Esquadra– es va aprovar el 1983 –d'acord amb l'Estatut d'Autonomia català–, durant la dècada dels 80 es feren ben poques passes en aquella direcció. L'escassa predisposició de Pujol a abordar l'assumpte i la furibunda oposició de Ferran Cardenal, aleshores governador civil de Barcelona, van entrebancar el procés de recuperació. No fou fins l'any

1994 que els Mossos reberen una veritable embranzida. Aquell any s'aprovà una nova llei de creació que establia les bases del model policíac de Catalunya. El model passava indefectiblement per la progressiva substitució de la policia i la Guàrdia Civil espanyoles per part dels Mossos. Només un any després, i de manera paradoxal, l'ajustada victòria del Partit Popular a les eleccions generals contribuï a propulsar definitivament els Mossos d'Esquadra. Per donar suport al govern de José María Aznar, Jordi Pujol va posar damunt la taula la qüestió de la policia pròpia. Durant els següents anys, i fent valer l'article 150 de la Constitució espanyola, Pujol va reclamar per a Catalunya les competències en matèria de trànsit i institucions penitenciàries. Amb cada vegada més poques atribucions, els efectius de les

Tot esperant el consens

La policia autonòmica de les illes Balears no serà una realitat a termini curt ni mitjà. Segons que va reconèixer la setmana passada la consellera d'Interior, Pilar Costa, "és segur que no veurem la policia al carrer durant aquesta legislatura". La reforma de l'Estatut (2007) preveu la creació del cos de policia, però ha de ser una llei la que desenvolupi la previsió estatutària. Una llei que va ser anunciada per la consellera anterior, María Ángeles Leciñena (substituïda per Costa al setembre), per a l'any 2008 però que encara no està ni tan sols redactada com a avantprojecte.

A principi d'aquesta legislatura autonòmica el govern es va prendre la creació de la policia com un objectiu a complir en els quatre anys de mandat. Hom volia un cos policíac no subsidiari dels cossos estatals. Però les reticències del govern de Zapatero, i més concretament del ministre espanyol d'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, han anat esvaint la possibilitat. El juny del 2008, Rubalcaba refredava molt les aspiracions de les Balears (i de totes les altres comunitats que aspiren a tenir policia pròpia). Rubalcaba va dir que l'estat no finançaria aquests nous cossos. El govern balear confiava cegament en aquest finançament, perquè no té recursos propis. Menys encara ara mateix, quan la crisi ha fet caure les recaptacions –en impostos, taxes, etc.– de prop de 1.000 milions d'euros enguany –sobre un pressupost de 3.500. Enmig d'aquesta situació d'emergència econòmica és inviable a curt termini de pensar en la policia autonòmica sufragada amb recursos propis. I com que l'estat no en dóna, doncs el resultat és que la possibilitat de veure uniformats autonòmics pels carrers de les Balears s'ajorna *sine die*.

La Guàrdia Civil en una operació a Palma contra el crim organitzat d'origen rus.

A més, hi ha un altre problema, polític. La consellera Costa explicà la setmana passada que "una policia autonòmica és quelcom massa important per a aprovar sense consens la llei que l'ha de desenvolupar. No podem estar a l'expectativa que un futur govern d'un altre color la canviï. La meua idea és que si arribem a obtenir el consens, en aquesta legislatura sigui possible d'aprovar la llei".

Tot i les paraules de la consellera, si el consens polític entre la majoria (PSOE, Bloc per Mallorca, UM, PSM-Verds de Menorca i Eivissa pel Canvi) i el PP no s'asseleix ràpidament, és difícil d'imaginar que es pugui aprovar la llei abans d'acabar la legislatura. Més aviat tot fa pensar que la policia autonòmica és un aspecte que quedarà arraconat fins després de les eleccions.

Miquel Payeras

policies espanyoles s'han anat retirant i el seu lloc va essent ocupat pels Mossos, que a final del 2008 van concloure el seu desplegament arreu del territori del Principat. Segons que explica Miquel Sellarès, avui queden al voltant de 1.600 policies i 800 guàrdies civils. Per contra, hi ha 18.000 mossos. “Si ha assolit aquest abast ha estat perquè hi ha hagut la voluntat política i perquè s’han aprofitat els moments adequats per a fer les reclamacions oportunes”, apunta Sellarès, “perquè la llei orgànica, *per se*, no permet ni l’existència de la política catalana”.

En aquest sentit, l’ex-diputat valencià Joan Ribó lamenta que la reforma de l'Estatut aprovada el 2006 no permetera ampliar els marges competencials en matèria de seguretat pública, malgrat que el seu grup, Esquerra Unida - l'Entesa, ho proposara. “El nostre problema és que tenim un estatut molt descafeïnat, també en matèria de seguretat. L'Estatut no permet de prendre en consideració la supressió de les forces de seguretat, però sí una reducció, i que una part del que existeix actualment passe a formar part de la policia autonòmica”, explica. Com diu la dita, de mala arrel no n'ix bon fruit.

L'oposició no abaixa la guàrdia.

La proposta de Castellano ha estat rebuda amb una barreja d'expectació i cautela per part dels partits de l'oposició, amb els quals el conseller ha reiterat la voluntat d'arribar a acords. “Volem una llei de consens”, ha manifestat el responsable de Governació. De moment, els partits de l'oposició reconeixen el canvi d'actitud de la Generalitat respecte a aquesta qüestió. Tant Enric Morera, del Bloc, com Mercedes Sanchordi, del PSPV-PSOE, admeten que aquest pot ser un punt d'inflexió, però encara dubten de quina és la determinació del govern valencià per a fer via.

Els antecedents, en tot cas, són força positius. Del departament que dirigeix Castellano depèn la direcció general de Coordinació del Desenvolupament de l'Estatut d'Autonomia i Promoció de l'Autogovern, que treballa per a recuperar el dret foral dels valencians. De moment, aquest treball de recuperació i actualització al dret actual dóna resultats ben reeixits, segons que es reconeix des del món del dret, amb l'aprovació de la

lleï de règim econòmic matrimonial i l'avantprojecte de la lleï de successions. A més, s'ha aconseguit en poc més de dos anys.

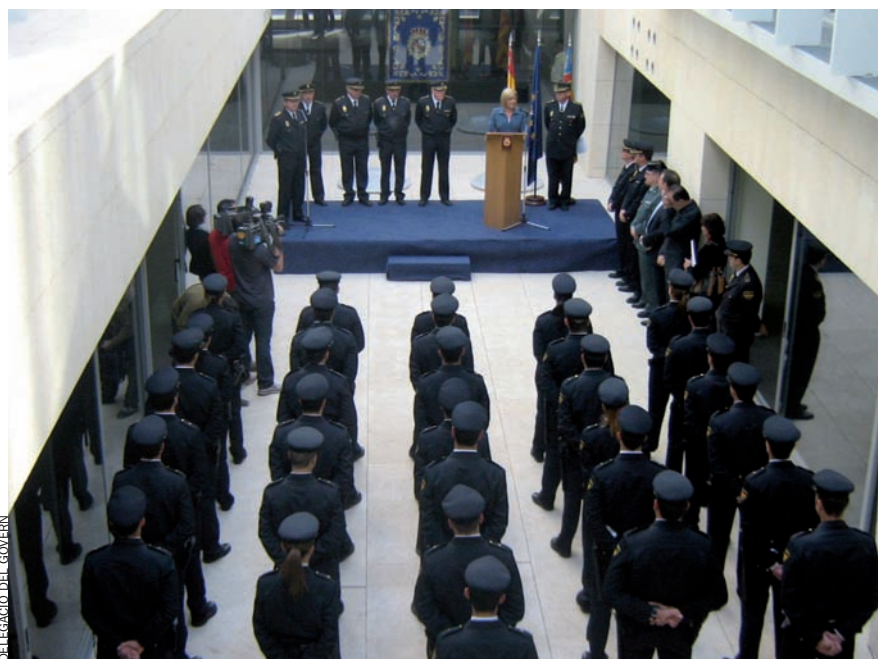
Per a Enric Morera, secretari general del Bloc i diputat a les Corts, l'anunci de la Generalitat és “un pas en la bona direcció”, perquè significa “no renunciar *de facto* a un dels elements de la nostra identitat. Aquest és un procés que durarà temps, però al qual no podem renunciar”. Tot i això, Morera lamenta l’“escàs marge de maniobra que deixa l'Estatut” aprovat el 2005 per PSPV-PSOE i Partit Popular. “Més que d'un model de policia complementari, nosaltres seríem partidaris d'una policia integral amb el màxim de competències”, explica.

D'una altra banda, la socialista Mercedes Sanchordi, que li pregunten pel model de policia autonòmica que defensa el seu partit, apunta a un “model similar” al de Catalunya i el País Basc, “adaptant-lo a les característiques concretes de la Comunitat Valenciana”. Sobre si el seu partit seria partidari de la substitució dels cossos i forces de seguretat que ara hi ha, explica: “No hi ha la possibilitat de sumar. Quan fas la transferència de competències, substitueixes. No seríem ni més ni menys que les altres comunitats amb cos propi.”

Posició de partit a banda, Sanchordi no s'està de manifestar les prevencions que li suscita l'anunci de la conselle-

ria. La diputada socialista tem que la creació de la policia autonòmica siga una excusa per a aprofundir un front de batalla, el de la seguretat ciutadana, que el PP ha utilitzat reiteradament com a reclam electoral. Sanchordi demana als conservadors “seriositat”, perquè la creació d'una policia autonòmica “no pot ser un més dels múltiples plans que presenten periòdicament”. Les mateixes precaucions les comparteixen des de la delegació del govern espanyol. “El senyor Castellano fa voluntàriament el paper d'oposició al govern d'Espanya més que no el de conseller de Governació de la Generalitat”, apunten des d'aquest organisme. I diuen que, si bé “la creació d'una policia autonòmica compta amb el suport legal” de l'Estatut, no és menys cert que aquests darrers anys la Generalitat ha utilitzat la qüestió de la seguretat com “una mera consigna política, allunyada de la realitat”. El Partit Popular, segons la delegació del govern, “reclama la xifra de 3.000 policies més des de l'any 2004, per bé que des d'aquella data la xifra d'efectius destinats a la Comunitat és superior a la reclamada. El manteniment impertorbable d'aquesta reclamació és una prova més de la incapacitat del PP de donar resposta a les vertaderes necessitats de la societat”.

La cobejada arma de la inseguretat. Les suspicàcies no són injusti-

Acte d'incorporació de membres de la policia espanyola a Alacant la setmana passada.

La policia valenciana no tindrà les competències en trànsit ni institucions penitenciàries

ficades. El conseller Serafín Castellano és un dels homes forts del Consell de Francisco Camps i un dels principals assots del govern de Zapatero. Les seues topades amb el Ministeri d'Interior espanyol pel que consideren una discriminació de Madrid envers València són prou conegudes. El mes de setembre passat, conselleria i ministeri van protagonitzar un estira-i-arroña verbal en la inauguració d'una nova comissaria de policia.

La inseguretat ciutadana, com l'aigua o el finançament, ha estat i continua essent una de les línies mestres del discurs victimista del PP al País Valencià. La tàctica, fins ara, els ha donat bons resultats. La creació d'una cos de policia propi com el que ara es proposa seria una resposta a aquesta suposada ineficà-

cia, que a més, intrínsecament, enviaria a l'opinió pública un missatge molt clar: com que Madrid no respon a les meues demandes, m'ho he de solucionar a casa amb la creació d'una policia autonòmica pròpia. S'obriria d'aquesta manera un nou espai de confrontació entre Madrid i València. El torcebraç estaria assegurat. De moment, la passada setmana, Castellano va deixar molt i molt clar que la Generalitat aspira a obtenir de l'estat el 75% del que costa un policia autonòmic, "com passa en comunitats autònomes que, com Catalunya, tenen policia pròpia". "No volem ni un euro més ni un euro menys. Hem de tenir un finançament en igualtat de condicions", va advertir.

Violeta Tena

L'esquelet del cos

La policia autonòmica no té nom ni data d'entrada en funcionament ni nombre màxim d'efectius ni competències per a exercir. En canvi, la conselleria ja sap com vol estructurar el nou cos: una prefectura superior; tres comissaries provincials; comissaries generals amb un mínim de 100 agents; i comissaries de proximitat amb un nombre d'agents entre 30 i 60, segons la població del municipi i de les seues particularitats. Governació desitja que la primera promoció d'aquest cos estiga formada per 500 efectius, cadascun dels quals implicarà una despesa per any de 38.000 euros. L'entrada en funcionament del nou cos dependrà de la data en què les Corts n'aprovi la llei de creació.

València ~ Barcelona 1707 ~ 1714 Palau Reial - Saló del Tinell

De la fi del Regne de València a la caiguda de Barcelona

Presentació dels llibres: *El setge de Barcelona, 1713-1714. Diario del sitio y defensa de Barcelona*, edició facsímil, d'Agustí Alcoberro, Mireia Campabadal i Xevi Camprubí, i *Canvi dinàstic i Guerra de Successió. La fi del Regne de València*, de Carme Pérez Aparicio, publicats per Edicions Tres i Quatre.

Hi intervindran:

Jordi Porta, president d'Òmnium Cultural

Eliseu Climent, president d'Acció Cultural del País Valencià i editor

Joaquim Albareda Salvadó, doctor en Història per la Universitat Autònoma de Barcelona

Carme Pérez Aparicio, professora d'Història Moderna de la Universitat de València

Agustí Alcoberro i Pericay, director del Museu d'Història de Catalunya

L'Harmonia del Parnàs interpretarà obres de *Pere Rabassa*, *Francesc Valls* i *Josep Escorihuela*, compositors austriacistes catalans i valencians represaliats per Felip V.

Clourà l'acte:

M.H. Sr. Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya

edicions **34** València

Palau Reial - Saló del Tinell Plaça del Rei, 59. Barcelona
2 de desembre de 2009 a les 19.30h.

Amb la col·laboració del Museu d'història de Barcelona, Fundació Ausiàs March, Òmnium Cultural, Acció Cultural del País Valencià.